

ΕΙΣ ΠΑΤΡΙΔΑ, κεφ. ξδ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ως σὸδ' αὖ γλύκιόν γ' ἦς πατρίδ' ἔειπεν Ὀμηρ' ἔπειτα.

Εν γὰρ τοῖς κίρκης ἔκχυτον σὺν ἔφαγν.

Οὐ μόνον εἰ κῆ καπνὸν ἀπεθρώσκοντ' εὐόησεν,

Εἶπεν ἂν οἰμώζειν κῆ δέκα πηνελόπεια.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ὀδυσσεὺς Ἰπι-

βὰς Ἰθάκης.

καῖρ' Ἰθάκη· μέτ' ἄεθλα, μετ' ἄλγιστα πικρὰ θαλάσσια.

Λαπαοίως τὸν ἔδασ ἰκάνομαι, ὄφρα νοήσω (σησ)

λαέρτω, ἀλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν ἕτα μούνον.

Σὸς γὰρ ἔρωσ κατέβηλξεν ἐμὸν νόον. οἶδα δ' αὖτις

εἰς σὸδ' αὖ γλύκιόν γ' ἦς πατρίδ' ἔειπεν Ὀμηρ' ἔπειτα.

ΕΙΣ ΠΗΓΑΣ, κεφ. ξε.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

α Σιγήσας ἄρυσαι. β τίνος οὐνεκα; α μηκέτ' ἄρυσον.

β τεῦ χάρην; α ἠσυχίοις ἠδὲ λέλογχα ποτὸν.

Αδέσποτον.

α Δύσκολος εἰ κελύη. β γούσαι, κῆ μάλλον ἐρεῖς με

Δύσκολον. α ὦ πικροῦ νάμαί' ἔειπεν Ὀμηρ' ἔπειτα. β ὦ λαλιῆς.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἦν κατὰρ ἡ (νύμφαι γὰρ Ἰπώνυμον ἔξοχον ἄλλων

κρήνη πασίων δῶκαν ἐμοὶ λιβάδων).

Ἀηΐσῃς ὅτε μοι παρακλίντορας ἔκτανεν ἄνδρας,

καὶ φονίην ἰερεῖς ὕδασι λούσε χεῖρα.

Κεῖνον